

prof. Jaro Křivohlavý

úvod

články

kontakt

bibliografie

autobiografie

Představ se sám: Prof. PhDr. Jaro Křivohlavý, C.SC.

Narodil jsem se v Třebenicích na Paříkově náměstí, přesněji: v Paříkově domě čp. 82. Tam jsem prožil své nejranější mládí (do r. 1937). Děti bylo v tomto domě i v ostatních domech na náměstí bohatě, tak jsme si často společně hráli a na mládí tam mám velice radostné vzpomínky. Navštěvoval jsem obecnou školu v Třebenicích a nedám na ní dopustit. Místo na měšťanku šel jsem do litoměřického gymnázia. Odtamtud nás v r. 1938 Němci vyhnali nakonec až do Roudnice n.L. Tam jsem jezdíval (s Václavem Plánským) z Třebenic v zimě přes Straškov autobusem a vlakem, na podzim a na jaře na kole. V r. 1937 postavil otec domek v Čechově ulici čp. 407 a tam jsme se přestěhovali. V červnu r.1942 nás, žáky roudnického gymnázia, fašisté zavřeli do koncentračního tábora - Kleine Festung Theresienstadt. Koncem roku 1942 byl jsem z Terezína převeden na Gestapo do Kladna a do konce války jsem pracoval na dole Prago Dubí (na Frantšachtě). Po válce jsem v Roudnici maturoval a dal jsem se zapsat na filozofickou fakultu Karlovy univerzity v Praze. Zajímala mne v první řadě psychologie a filozofie. Doktorát filozofie mi byl udělen v r. 1950. Vystudoval jsem však i učitelství pro gymnasia (anglistiku a filozofii). V r. 1951 jsem se oženil s Martou rozenou Novotnou z Bohumilic (okres Břeclav) - v r. 2001 jsme společně oslavili zlatou svatbu. V r. 1966 jsem se stal i kandidátem věd (C.SC.) a ještě později mi byla udělena docentura (1974). Nakonec po habilitaci na Masarykově univerzitě v Brně, mi (v r. 1996) prezident republiky udělil hodnost univerzitního profesora psychologie.

Praxe. Prvních 15 let jsem pracoval ve Výzkumném ústavu bezpečnosti práce v Praze v oddělení (a laboratoři) psychologie práce. Zaváděl jsem tam inženýrskou psychologii a ergonomiku (úpravu strojů a zařízení s ohledem na člověka). Příkladem práce z této doby může být má kniha Člověk a stroj. Některé z technických norem, které tam

vznikly, platí dnes jako ISO normy po celém světě. Je radostí setkat se doma i v zahraničí s úpravami pracovního a veřejného prostředí, které jsme dělali v VUBP (např. i v Jižní Americe či Jižní Koreji, když tam přijedete). Dalších 25 let jsem byl zaměstnán v Institutu pro další vzdělávání lékařů v Praze. Tam mi šlo o to pomáhat lékařům poznávat lépe psychický stav pacientů a jejich potřeby, lépe pacientům porozumět, chápat, co se děje v jejich duši a psychicky je podporovat. V té době mi vyšla řada knížek s touto tematikou (Vážně nemocný mezi námi, Bolest - její diagnostika a terapie, Rozhovor lékaře spacientem, Sociální komunikace ve zdravotnictví, Konflikty mezi lidmi, Já a ty - o zdravých vztazích mezi lidmi atp.).

V průběhu těchto let jsem učil na řadě univerzit - nejen u nás, ale i v zahraničí. Ve školním roce 1978 až 1979 jsem jsem působil jako Wilhelm Wund Ehdocent na univerzitě v Lipsku (kde před sto lety začínala experimentální psychologie). Přednášel jsem opětovně na univerzitě v Innsbrucku v Rakousku. Hostoval jsem na univerzitách ve Švédsku (Uppsala, Umeo), v Norsku (Oslo, Bergen), Německu (Berlin, Marburg), Polsku (Varšava, Poznaň, Wroclav), Rusku (Moskva, Lenigrad), Maďarsku (Budapešť), Itálii (Řím) ale i Carracas (Venezuela), Seul (Jižní Korea) atp. Ve Švýcarsku mi vyšla např. obsáhlá monografie Zwischenmenschliche Konflikte und experimentelle Spiele.

V poslední době mi bylo umožněno publikovat několik knih doma i v zahraničí. Příkladem může být kniha nazvaná Jak zvládat stres nebo Jak zvládat deprese, Jak neztratit nadšení, Tajemství úspěšného jednání, Psychologie zdraví, Psychologie nemoci atp. Jsem křesťan, evangelík. Po dobu 15 let jsem byl členem vrcholného orgánu Českobratrské církve evangelické - tzv. Synodní rady. I v oblasti křesťanské víry mi vyšlo několik knih - např. Křesťanská péče o nemocné, Povídej - naslouchám (o umění naslouchat), Sdílení naděje, Poslední úsek cesty, Mít pro co žít, atp. Téměř v každé knize, která mi vyšla, je v předmluvě uvedeno, že kniha byla psána v Třebenicích. Snažím se tak lidem doma i ve světě naznačit, kde jsem doma a kde jsem rád.

Jaro Křivohlavý